



Határozatok Tára

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (ötödik tanács)

2018. szeptember 6.*

„Fellebbezés – Európai uniós védjegy – Törlési eljárás – NEUSCHWANSTEIN szóvédjegy – 207/2009/EK rendelet – A 7. cikk (1) bekezdésének b) és c) pontja – Feltétlen kizáró okok – Leíró jelleg – A földrajzi származás jelölése – Megkülönböztető képesség – Az 52. cikk (1) bekezdésének b) pontja – Rosszhiszeműség”

A C-488/16. P. sz. ügyben,

a **Bundesverband Souvenir – Geschenke – Ehrenpreise eV** (székhelye: Veitsbronn [Németország], képviseli: B. Bittner Rechtsanwalt),

fellebbezőnek

az Európai Unió Bírósága alapokmányának 56. cikke alapján 2016. szeptember 13-án benyújtott fellebbezése tárgyában,

a többi fél az eljárásban:

az **Európai Unió Szellemi Tulajdoni Hivatala (EUIPO)** (képviselek: D. Botis, A. Schifko és D. Walicka, meghatalmazotti minőségben)

alperes az elsőfokú eljárásban,

a **Freistaat Bayern** (képviselek: M. Müller Rechtsanwalt),

beavatkozó fél az elsőfokú eljárásban,

A BÍRÓSÁG (ötödik tanács),

tagjai: J. L. da Cruz Vilaça tanácselnök, E. Levits, A. Borg Barthet (előadó), M. Berger és F. Biltgen bírák,

főtanácsnok: M. Wathelet,

hivatalvezető: R. Şereş tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2017. november 29-i tárgyalásra,

a főtanácsnok indítványának a 2018. január 11-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: német.

Ítéletet

- 1 Fellebbezésével a Bundesverband Souvenir – Geschenke – Ehrenpreise eV az Európai Unió Törvényszékének 2016. július 5-i Bundesverband Souvenir – Geschenke – Ehrenpreise kontra EUIPO – Freistaat Bayern (NEUSCHWANSTEIN) ítéletének (T-167/15, nem tették közzé, a továbbiakban: megtámadott ítélet, EU:T:2016:391) hatályon kívül helyezését kéri, amely ítélettel a Törvényszék elutasította az Európai Unió Szellemi Tulajdoni Hivatala (EUIPO) ötödik fellebbezési tanácsának a fellebbező és a Freistaat Bayern (Bajorország szövetségi tartomány, Németország) közötti törlési eljárással kapcsolatban 2015. január 22-én hozott határozata (a továbbiakban: vitatott határozat) (R 28/2014-5. sz. ügy) ellen benyújtott hatályon kívül helyezése iránti keresetet.

Jogi háttér

- 2 Az [európai uniós] védjegyről szóló, 2009. február 26-i 207/2009/EK tanácsi rendelet (HL 2009. L 78., 1. o.) „Feltétlen kizáró okok” című 7. cikke, (1) bekezdésének b) és c) pontjában, előírja:

„A megjelölés nem részesülhet védjegyoltalomban, ha

[...]

b) nem alkalmas a megkülönböztetésre;

c) kizárólag olyan jelekből vagy adatokból [helyesen: megjelölésekből vagy jelzésekből] áll, amelyeket a forgalomban az áru vagy a szolgáltatás fajtája, minősége, mennyisége, rendeltetése, értéke, földrajzi származása, előállítási vagy teljesítési ideje, illetve egyéb jellemzője feltüntetésére használhatnak;

[...]”

- 3 E rendelet „Feltétlen törlési okok” című 52. cikke, az (1) bekezdésében, ekként rendelkezik:

„[Az európai uniós] védjegyet a hivatalhoz benyújtott kérelem vagy a védjegybitorlási perben előterjesztett viszontkereset alapján törölni kell, ha:

a) az [európai uniós] védjegy lajstromozására a 7. cikkben foglalt rendelkezések megsértésével került sor;

b) a megjelölést rosszhiszeműen jelentették be lajstromozásra.”

A jogvita előzményei

- 4 Bajorország szövetségi tartomány 2011. július 22-én európai uniós védjegy lajstromozása iránti kérelmet nyújtott be az EUIPO-hoz a 207/2009 rendelet alapján.
- 5 A lajstromoztatni kívánt védjegy (a továbbiakban: vitatott védjegy) a „NEUSCHWANSTEIN” szómegjelölés volt.
- 6 A bejelentést a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, felülvizsgált és módosított, 1957. június 15-i Nizzai Megállapodás szerinti 3., 8., 14–16., 18., 21., 25., 28., 30., 32–36., 38. és 44. osztályba tartozó árukkal kapcsolatban tették, az egyes osztályok vonatkozásában az alábbi leírásnak megfelelően:

– 3. osztály: „Illatszerárúk; testápoló- és szépítőszer”;

- 8. osztály: „Kések, villák és kanalak nemesfémekből”;
 - 14. osztály: „Ékszerek; órák és karórák”;
 - 15. osztály: „Hangszerek; zenélődobozok/verklík; elektromos és elektronikus hangszerek”;
 - 16. osztály: „Író- és jegyzetpapírok; ceruzák és tinta”;
 - 18. osztály: „Bőr és műbőr/bőrutáncatok; esernyők; utazótáskák; kezításkák; öltöny-útizsákok; bőröndök; aktatáskák; kozmetikumtartók; neszesszerek”;
 - 21. osztály: „Üveg-, porcelán- és fajanszárak, amelyek nem tartoznak más osztályokba; teáskannák, nem nemesfémekből”;
 - 25. osztály: „Ruházat; lábbelik; fejfedők; nadrág-/harisnyatartók; övek; nadrágtartók”;
 - 28. osztály: „Játékok, játékszerek; társasjátékok (táblán játszott ~)”;
 - 30. osztály: „Kávé; tea; kakaó; cukor; méz; édestészták/cukrászsütemények; piskóták/torták; aprósütemények; édességek; fagylalt; édességek; fűszerek”;
 - 32. osztály: „Üdítőitalok; sörök”;
 - 33. osztály: „Alkoholtartalmú italok (a sörök kivételével)”;
 - 34. osztály: „Gyufák; nem nemesfémekből készült cigarettatárcák, hamutálak, dohányzócikkek; cigaretták; dohány”;
 - 35. osztály: „Reklámügynökségi szolgáltatások”;
 - 36. osztály: „Biztosítás; finanszírozás; valutaügyletek; ingatlanügyletek”;
 - 38. osztály: „Telekommunikációs és kommunikációs szolgáltatások”;
 - 44. osztály: „Higiéniai és szépségápolási szolgáltatások emberek számára”.
- 7 A védjegybejelentést a *Közösségi Védjegyértesítő* 2011. szeptember 2-i 166/2011. számában tették közzé, a vitatott védjegyet pedig 2011. december 12-én 10144392. számon lajstromozták.
- 8 2012. február 10-én a fellebbező törlési kérelmet nyújtott be a vitatott védjeggyel szemben, a 207/2009 rendelet – ugyanezen rendelet 7. cikke (1) bekezdése b) és c) pontjával együttesen értelmezett – 52. cikke (1) bekezdésének a) pontja alapján, a fenti 6. pontban említett összes áru és szolgáltatás tekintetében.
- 9 2013. október 21-én az EUIPO törlési osztálya elutasította e törlési kérelmet, megállapítva, hogy a vitatott védjegy nem az érintett áruk és szolgáltatások földrajzi származásának, illetve egyéb elválaszthatatlan jellemzőinek jelölésére szolgáló jelzésekből áll, és így nem került sor a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdése c) pontjának megsértésére. Ezen túlmenően úgy vélte, hogy mivel a vitatott védjegy alkalmas az érintett áruk és szolgáltatások megkülönböztetésére, ugyanezen rendelet 7. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsértésére sem került sor. Végezetül megállapította, hogy a fellebbező nem bizonyította, hogy a vitatott védjegyet rosszhiszeműen jelentették volna be lajstromozásra, így tehát az említett rendelet 52. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsértésére sem került sor.

- 10 2013. december 20-án a fellebbező a 207/2009 rendelet 58–64. cikke alapján fellebbezést nyújtott be az EUIPO-hoz a törlési osztály határozatával szemben.
- 11 A vitatott határozattal az EUIPO ötödik fellebbezési tanácsa helybenhagyta a törlési osztály határozatát és elutasította a fellebbező fellebbezését.

A Törvényszék előtti eljárás és a megtámadott ítélet

- 12 A Törvényszék Hivatalához 2015. április 2-án benyújtott keresetlevelével a fellebbező keresetet nyújtott be, melyben kérte a megtámadott határozat hatályon kívül helyezését.
- 13 Keresetének alátámasztásaként három – a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdése b) pontjának, az e rendelet 7. cikke (1) bekezdése c) pontjának és az említett rendelet 52. cikke (1) bekezdésének b) pontjának megsértésére alapított – jogalapra hivatkozott.
- 14 A megtámadott ítélettel a Törvényszék elutasította a felperes által hivatkozott három joglapot, és ennek következtében a keresetet teljes egészében elutasította.

A felek kérelmei a Bíróság előtt

- 15 Fellebbezésében a fellebbező azt kéri, hogy a Bíróság:
- helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet;
 - törölje a vitatott védjegyet és
 - az EUIPO-t kötelezze a költségek viselésére.
- 16 Az EUIPO és Bajorország szövetségi tartomány azt kéri, hogy a Bíróság utasítsa el a fellebbezést, és a fellebbezőt kötelezze a költségek viselésére.

A fellebbezésről

- 17 Fellebbezésének alátámasztásaként a fellebbező három – a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdése c) pontjának, az említett rendelet 7. cikke (1) bekezdése b) pontjának és ugyanezen rendelet 52. cikke (1) bekezdésének b) pontjának megsértésére alapított – jogalapra hivatkozik.

Az első jogalapról

A felek érvei

- 18 Első jogalapjával a fellebbező azt állítja, hogy a Törvényszék megsértette a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontját annak megállapításával, hogy a vitatott védjegy nem leíró jellegű az érintett áruk és szolgáltatások tekintetében. E jogalap lényegében két részre oszlik.
- 19 Az első részben a fellebbező néhány, a Törvényszék által a megtámadott ítélet 22., 26. és 27. pontjában tett értékelő megállapítást vitat.

- 20 Így először is szerinte a Törvényszék tévesen vélekedett úgy, a megtámadott ítélet 22. pontjában, hogy a 14. osztályba tartozó egyes áruk tekintetében az érintett vásárlóközönség figyelmének szintje magasabb. A fellebbező szerint, még ha ezen áruosztály részben magasabb árkategóriába tartozó árukból áll is, általános jelleggel nem lehet megállapítani, hogy a figyelmi szint ezek tekintetében magasabb lenne, hiszen ékszerek és órák igen méltányos áron is kaphatók.
- 21 Másodszor, a Törvényszék szerinte szintén tévesen állapította meg a megtámadott ítélet 26. pontjában azt, hogy a „Neuschwanstein” név, amely szó szerint „újhattýkövet” jelent, egy kitalált és eredeti jellegű elnevezés, amely ugyanakkor nem teszi lehetővé az érintett vásárlóközönség számára azt, hogy kapcsolatot teremtsen az érintett áruk és szolgáltatások kategóriái és e megnevezés között. A fellebbező szerint e megállapítás a „Neuschwanstein” név olyan elemzéséből ered, amelyet az érintett vásárlóközönség nem végez el.
- 22 Harmadszor, a fellebbező azt állítja, hogy a megtámadott ítélet 27. pontja ellentmondást tartalmaz, mivel a Törvényszék egyfelől elismeri, hogy a neuschwansteini kastély földrajzilag lokalizálható, másfelől viszont azt állítja, hogy nem tekinthető földrajzi helynek.
- 23 Végül negyedszer, a fellebbező úgy véli, hogy a Törvényszéknek a megtámadott ítélet 27. pontjában szereplő azon állítása, miszerint a neuschwansteini kastély mindenekelőtt muzeális hely, pontatlan. Ugyanis, először is, a Törvényszék szerinte ellentmondásba keveredett annyiban, hogy ugyanezen kérdést illetően rámutat, hogy e kastély építészeti szempontból vett egyedisége miatt ismert, ami nem mondható el a múzeumokról. Az érintett vásárlóközönség továbbá az említett kastélyt úgy tekinti, mint egy olyan épületet, amely az egyediségét a földrajzi elhelyezkedésének is köszönheti, és azt nem múzeumnak tekinti. Végül egy múzeum jelentősége szerinte az ott kiállított tárgyakra tekintettel értékelhető. Márpedig a közönség e kastélyt nem az ott kiállított tárgyak miatt keresi fel, hanem építészeti szempontból vett egyedisége miatt.
- 24 Az első jogalap második részében a fellebbező azt rója fel a Törvényszéknek, hogy az figyelmen kívül hagyta a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja mögött meghúzódó közérdeket, valamint az 1999. május 4-i Windsurfing Chiemsee ítéletből (C-108/97 és C-109/97, EU:C:1999:230) következő ítélkezési gyakorlatot, amikor a megtámadott ítélet 27. pontjában kimondta, hogy mivel a neuschwansteini kastély nem áruk előállításának vagy szolgáltatások nyújtásának helyszíne, a vitatott védjegy nem lehet alkalmas az oltalma alá tartozó áruk és szolgáltatások földrajzi származásának jelölésére.
- 25 Ugyanis, az 1999. május 4-i Windsurfing Chiemsee ítéletből (C-108/97 és C-109/97, EU:C:1999:230) szerinte az derül ki, hogy ami a földrajzi neveket illeti, közérdek fűződik ahhoz, hogy azok mindenki számára rendelkezésre álljanak, különösen amiatt, mert azok befolyásolhatják a fogyasztók preferenciáit, például azért, hogy e fogyasztók az árukat gondolatban a pozitív érzések kiváltására alkalmas helyekhez kötik. A fellebbező szerint ilyen pozitív érzéseket többek között a nyaralás/kirándulás során vásárolt ajándéktárgyak is kiválthatnak, és így az érintett vásárlóközönség az érintett áruk és szolgáltatások, valamint a neuschwansteini kastély mint turisztikai célpont, és nem ezen áruk és szolgáltatások, valamint egy adott vállalkozás között teremt kapcsolatot.
- 26 A Bíróság az 1999. május 4-i Windsurfing Chiemsee ítélet (C-108/97 és C-109/97, EU:C:1999:230) 37. pontjában azt is kimondta, hogy valamely áru és valamely földrajzi hely közötti kapcsolat nem feltétlenül attól függ, hogy az árut ezen a helyen gyártják-e. Az ajándéktárgyak esetében az érintett vásárlóközönség számára az értékesítési hely a meghatározó, hiszen e tárgyakat szinte kizárólag az érintett turisztikai célpontok közvetlen közelében árusítják. Az értékesítési hely feltüntetését ennél fogva szintén úgy kellene tekinteni, mint a földrajzi származás jelölését.

- 27 Ráadásul azzal, hogy a megtámadott ítélet 29. pontjában a Törvényszék kizárólag arra támaszkodott, hogy az említett árukat és szolgáltatásokat maga a kastély üzemeltetője kínálja, figyelmen kívül hagyta az annak biztosításához fűződő közérdeket, hogy valamely világszerte ismert turisztikai célpont elnevezése az ajándéktárgyak tekintetében mindenki számára rendelkezésre álljon.
- 28 Az EUIPO és Bajorország szövetségi tartomány elsődlegesen úgy véli, hogy az első jogalapot mint elfogadhatatlant el kell utasítani. Mindenesetre azt állítják, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a releváns ítélkezési gyakorlatot és a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontját.

A Bíróság álláspontja

- 29 Az első jogalap első részét illetően emlékeztetni kell arra, hogy az EUMSZ 256. cikkel és az Európai Unió Bírósága alapokmánya 58. cikkének első bekezdésével összhangban a fellebbezés kizárólag jogkérdésre vonatkozhat. Kizárólag a Törvényszéknek van hatásköre a releváns tények megállapítására és értékelésére, valamint a bizonyítékok értékelésére. Ezeknek a tényeknek és bizonyítékoknak az értékelése tehát – amennyiben nincsen szó az elferdítésükről – nem minősül olyan jogkérdésnek, amelynek vizsgálata a fellebbezési eljárás keretében a Bíróságra tartozna (lásd többek között: 2010. szeptember 2-i Calvin Klein Trademark Trust kontra OHIM ítélet, C-254/09 P, EU:C:2010:488, 49. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 30 Márpedig a Törvényszék által a megtámadott ítélet 22., 26. és 27. pontjában tett azon megállapítások, melyek szerint az érintett vásárlóközönség a 14. és a 36. osztályba tartozó áruk és szolgáltatások esetében magasabb figyelmi szintet tanúsít, a „Neuschwanstein” név egy kitalált és eredeti jellegű elnevezés, az e nevet viselő kastély nem tekinthető földrajzi helynek, és e kastély mindenekelőtt muzeális hely, ilyen tényértékeléseket képeznek.
- 31 Azt kell megállapítani, hogy az első rész alátámasztásaként előterjesztett érvekkel a fellebbező mindössze a Törvényszék által tett e tényértékeléseket vitatja, és valójában azt próbálja meg elérni, hogy a Bíróság vizsgálja meg újra ezeket a tényeket, anélkül hogy e tekintetben azt állítaná, hogy azok elferdítésére került volna sor.
- 32 Ebből következik, hogy az első jogalap első részét mint elfogadhatatlant el kell utasítani.
- 33 Az első jogalap második részében a fellebbező lényegében azt rója fel a Törvényszéknek, hogy az figyelmen kívül hagyta a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja mögött meghúzódó közérdeket, valamint az 1999. május 4-i Windsurfing Chiemsee ítéletből (C-108/97 és C-109/97, EU:C:1999:230) következő ítélkezési gyakorlatot, amikor a megtámadott ítélet 27. pontjában azt állapította meg, hogy mivel a neuschwansteini kastély nem áruk előállításának vagy szolgáltatások nyújtásának helyszíne, a vitatott védjegy nem lehet alkalmas az oltalma alá tartozó áruk és szolgáltatások földrajzi származásának jelölésére.
- 34 Ennélfogva az első jogalap második részében a fellebbező azt rója fel a Törvényszéknek, hogy az nem minősítette a „Neuschwanstein” megnevezést a vitatott védjegy árujegyzékébe tartozó áruk és szolgáltatások tekintetében a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja értelmében vett földrajzi származásra utaló jelölésnek, és így az említett részben egy olyan jogkérdést vet fel, amely fellebbezés keretében elfogadható.
- 35 Előzetesen emlékeztetni kell arra, hogy a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja többek között tiltja a kizárólag olyan jelölésekből vagy jelzésekben álló megjelölések európai uniós védjegyként történő lajstromozását, amelyek a kereskedelmi vagy üzleti forgalomban azon áruk vagy szolgáltatások földrajzi származásának jelölésére szolgálhatnak, amelyek tekintetében a lajstromozást kéri.

- 36 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint e rendelkezés egy olyan közérdeket szolgál, amely megköveteli, hogy az azon áruk és szolgáltatások tekintetében leíró jellegű megjelölések vagy jelzések, amelyek tekintetében a lajstromozást kérik, bárki számára szabadon használhatók legyenek, ideértve azok együttes védjegyként, illetve összetett vagy grafikailag ábrázolható védjegyként történő használatát is. E rendelkezés ennél fogva kizárja, hogy az ilyen megjelöléseket vagy jelzéseket védjegyként lajstromozzák, és ezáltal azokat egyetlen vállalkozás számára tartsák fenn (1999. május 4-i Windsurfing Chiemsee ítélet, C-108/97 és C-109/97, EU:C:1999:230, 25. pont; 2014. július 10-i BSH kontra OHIM ítélet, C-126/13 P, nem tették közzé, EU:C:2014:2065, 19. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 37 Még pontosabban azon megjelölések vagy jelzések tekintetében, amelyek a bejelentett védjegy árujegyzékében szereplő árukategóriák földrajzi származásának jelölésére szolgálhatnak, különösen a földrajzi nevek esetén, a Bíróság kimondta, hogy ezek rendelkezésre állásának fenntartása közérdek, nevezetesen mivel nem csupán esetlegesen tájékoztathatnak az érintett áru- vagy szolgáltatási kategóriák minőségéről és egyéb jellemzőiről, de különbözőképpen befolyásolhatják is a fogyasztók preferenciáit, például azáltal, hogy az árukat vagy a szolgáltatásokat olyan helyhez kapcsolják, amely pozitív érzéseket kelthet (1999. május 4-i Windsurfing Chiemsee ítélet, C-108/97 és C-109/97, EU:C:1999:230, 26. pont).
- 38 A Bíróság e tekintetben hangsúlyozta, hogy valamely megjelölés lajstromozása a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja alapján csak akkor tagadható meg, ha az a földrajzi név, amelynek védjegyként történő lajstromozását kérik, olyan helyet jelöl, amely a védjegybejelentés időpontjában az érintettek körében valamiféle kapcsolatot mutat az érintett árukategóriával, vagy alappal vélelmezhető, hogy a jövőben ezen érintettek ilyen kapcsolatot fognak teremteni a megjelölés és ezen áruk között (lásd ebben az értelemben: 1999. május 4-i Windsurfing Chiemsee ítélet, C-108/97 és C-109/97, EU:C:1999:230, 31. pont; 2004. február 12-i Koninklijke KPN Nederland ítélet, C-363/99, EU:C:2004:86, 56. pont).
- 39 Mindazonáltal hangsúlyozni kell, hogy a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja főszabály szerint nem tiltja az olyan földrajzi nevek lajstromozását, amelyek ismeretlenek az érintettek körében, vagy amelyek legalábbis földrajzi hely megjelöléseként ismeretlenek, vagy pedig amelyek vonatkozásában, az általuk jelölt hely jellemzőiből adódóan nem valószínűsíthető, hogy az érintettek köre azt hinné, hogy az érintett árukategória e helyről származik (lásd ebben az értelemben: 1999. május 4-i Windsurfing Chiemsee ítélet, C-108/97 és C-109/97, EU:C:1999:230, 33. pont).
- 40 A jelen esetben a Törvényszék a megtámadott ítélet 27. pontjában lényegében azt állapította meg, hogy a neuschwansteini kastély mindenekelőtt muzeális hely, amelynek elsődleges funkciója nem ajándéktárgyak gyártása vagy értékesítése, illetve szolgáltatások nyújtása, hanem a kulturális örökség megőrzése, és e kastély nem az ott értékesített ajándéktárgyakról vagy az ott nyújtott szolgáltatásokról ismert. A Törvényszék ebből azt a következtetést vonta le, hogy mivel az említett kastély nem az áruk előállításának, illetve a szolgáltatások nyújtásának helye, a vitatott védjegy nem lehet az árujegyzékébe tartozó áruk és szolgáltatások földrajzi származása tekintetében leíró jellegű. Ennélfogva a Bíróságra hárul annak ellenőrzése, hogy amint azt a fellebbező állítja, ezen értékelés a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdése c) pontjának téves alkalmazásából ered-e.
- 41 Elsőként meg kell vizsgálni a fellebbező azon érvét, miszerint a „Neuschwanstein” elnevezés a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja értelmében leíró jellegű, mivel az az emlékkép, amelyre ezen elnevezés visszautal, a vitatott védjegy árujegyzékébe tartozó áruk és szolgáltatások valamely olyan jellemzőjére vagy tulajdonságára vonatkozik, amelynek alapján az érintett vásárlóközönség gondolatban kapcsolatot teremthet ezen áruk és szolgáltatások, valamint a neuschwansteini kastély között.

- 42 E tekintetben, amint azt a főtanácsnok indítványának 39. pontjában megjegyezte, hangsúlyozni kell, hogy a Nizzai Megállapodás szerinti osztályok egyike sem vonatkozik „ajándéktárgyakra”. Következésképpen a Törvényszék helyesen vélte úgy a megtámadott ítélet 22. és 27. pontjában, hogy a vitatott védjegy árujegyzékébe tartozó áruk mindennapi fogyasztási cikkekből, az érintett szolgáltatások pedig a kastély kezelését és üzemeltetését lehetővé tévő, a mindennapi élet körébe tartozó szolgáltatások nyújtásából állnak.
- 43 Ezenfelül az ügyiratokból nem az derül ki, hogy a mindennapi használatra szánt említett áruk és szolgáltatások olyan különleges jellemzőkkel vagy egyedi tulajdonságokkal rendelkeznenek, amelyekről a neuschwansteini kastély hagyományosan ismert lenne, és amelyek miatt valószínűsíthető, hogy az érintett közönség úgy tekintené, hogy azok e helyről származnak, vagy hogy azokat ott gyártják, illetve ott nyújtják.
- 44 Ami a vitatott védjeggyel jelölt árukat illeti, külön hangsúlyozni kell, hogy az a körülmény, hogy azokat mint ajándéktárgyakat árusítják, a „Neuschwanstein” név leíró jellegének értékelése szempontjából nem releváns. Ugyanis az árunak tulajdonított ajándékfunkció nem képez objektív és az áru jellegéhez szorosan kapcsolódó jellemzőt, hiszen e funkció a vásárló szabad akaratától függ, és kizárólag az ő szándékán múlik.
- 45 Mivel a „Neuschwanstein” név az e nevet viselő kastélyt jelöli, azt kell megállapítani, hogy már pusztán ezen elnevezés feltüntetése – különösen az érintett árukon – lehetővé teszi az érintett vásárlóközönség számára, hogy ezen árukat, amelyek egyébként gyakori fogyasztási cikkek, egyúttal ajándéktárgyaknak tekintsék. Az a tény, hogy azok csupán az említett név feltüntetése révén képeznek ajándéktárgyakat, önmagában véve nem jelent olyan alapvető jellemzőt, amely az említett áruk tekintetében leíró jellegű lenne.
- 46 Ennélfogva nem logikus azt feltételezni, hogy az érintett vásárlóközönség szemében az az emlékkép, amelyre a „Neuschwanstein” név visszautal, a vitatott védjeggyel jelölt áruk és szolgáltatások alapvető tulajdonságát vagy jellemzőjét képezné.
- 47 Másodszor, meg kell vizsgálni a fellebbező azon érvét, miszerint a „Neuschwanstein” név leíró jellegű a vitatott védjeggyel jelölt áruk és szolgáltatások földrajzi származását illetően, hiszen ezen áruk és szolgáltatások értékesítési helyét úgy kell tekinteni, mint az azokat a neuschwansteini kastélyhoz kapcsoló elemet.
- 48 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy 1999. május 4-i Windsurfing Chiemsee ítéletében (C-108/97 és C-109/97, EU:C:1999:230, 36. pont) a Bíróság kimondta, hogy bár az áru földrajzi származásának jelölése szokásos esetben kétségtelenül azon hely feltüntetését jelenti, ahol ezen árut gyártották vagy gyárthatják, nem zárható ki, hogy az áru és a földrajzi hely kapcsolata más kapcsolóelemektől is függhet, például attól a tényről, hogy az árut e földrajzi helyen alkották vagy tervezték meg.
- 49 Ebből következik, hogy a Bíróság a kapcsolóelemek körét nem korlátozta az érintett áruk előállításának helyére. Mindazonáltal, amint arra a főtanácsnok indítványának 41. pontjában rámutatott, ez nem jelenti szükségszerűen azt, hogy az értékesítési hely kapcsolóelemként szolgálhatna a vitatott védjeggyel jelölt áruk és szolgáltatások, valamint az érintett hely között, még az ajándéktárgyként árusított árucikkek esetében sem.
- 50 Ugyanis önmagában az a körülmény, hogy az említett árukat és szolgáltatásokat egy meghatározott helyen kínálják, nem jelenti azt, hogy e hely feltüntetése földrajzi származást leíró jelölést képezne, hiszen az említett áruk és szolgáltatások értékesítési helye mint ilyen nem alkalmas arra, hogy azok földrajzi származásához köthető olyan jellemzőket, tulajdonságokat vagy sajátosságokat jelöljön, mint az adott helyre jellemző sajátos kézműipar, hagyományok vagy éghajlati viszonyok, amint arra lényegében a főtanácsnok is rámutat, indítványának 42. pontjában.

- 51 A jelen esetben, amint azt a Törvényszék a megtámadott ítélet 27. és 29. pontjában megállapította, a neuschwansteini kastély nem az ott értékesített ajándéktárgyakról vagy szolgáltatásokról ismert, hanem sajátos építészeti stílusáról. Az ügyiratokból egyébként nem az derül ki, hogy a vitatott védjegyet olyan egyedileg meghatározott ajándéktárgyak értékesítésére, illetve olyan sajátos szolgáltatások kínálására használnák, amelyekről az hagyományosan ismert lenne.
- 52 Egyébként, amint az a megtámadott ítélet 41. pontjából kiderül, a vitatott védjeggyel jelölt szolgáltatások közül nem mindegyiket közvetlenül a neuschwansteini kastély területén nyújtják. Ami az érintett árukat illeti, amint azt a fellebbező a fellebbezésében maga is elismeri, nem kizárt, hogy azokat e kastély közvetlen környékén kívül is árusítják.
- 53 E körülményekre tekintettel nem logikus azt feltételezni, hogy az érintett vásárlóközönség szemében az értékesítési hely, mint ilyen, amelyre a „Neuschwanstein” név visszautal, a vitatott védjeggyel jelölt áruk és szolgáltatások valamely alapvető tulajdonságának vagy jellemzőjének a leírását képezné.
- 54 Ennélfogva a Törvényszék nem vétett jogi hibát, amikor azt állapította meg a megtámadott ítélet 27. pontjában, hogy mivel a neuschwansteini kastély nem áruk előállításának, illetve szolgáltatások nyújtásának helye, a vitatott védjegy nem jelölheti az árujegyzékébe tartozó áruk és szolgáltatások földrajzi származását.
- 55 Ebből következik, hogy az első jogalap második részét mint megalapozatlant, és ennélfogva az első jogalapot teljes egészében el kell utasítani.

A második jogalapról

A felek érvei

- 56 A második jogalap két részből áll. Az első részében a fellebbező lényegében azt állítja, hogy a Törvényszék megsértette a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontját azzal, hogy a vitatott védjegy megkülönböztető képességének értékelésénél, a megtámadott ítélet 41. és 42. pontjában, mindössze annak megállapítására szorítkozott, hogy az érintett áruk és szolgáltatások esetében már pusztán a „Neuschwanstein” név feltüntetése is lehetővé teszi azok megkülönböztetését a más értékesítési helyeken vagy turisztikai célpontokon kínált áruktól és szolgáltatásoktól. A fellebbező szerint e megállapítás nem teszi lehetővé következtetések levonását a vitatott védjegy megkülönböztető képességét illetően. Ugyanis egy „München” feliratot viselő árucikk szükségképpen megkülönböztethető egy „Hamburg” elnevezést viselő árucikktől, hiszen a fogyasztók joggal feltételezhetik, hogy az előbbi Münchenben, az utóbbit pedig Hamburgban gyártották.
- 57 Ezt követően, a megtámadott ítélet 41. pontjában a Törvényszék a fellebbező szerint körkörös érvelést követett, amikor azt állapította meg, hogy a „NEUSCHWANSTEIN” megjelölés nem csak a neuschwansteini kastélyt mint muzeális helyet jelöli, hanem magát a vitatott védjegyet is. Ezzel a Törvényszék szerinte előrevetíti azon kérdés eldöntését, hogy az említett megjelölés védjegyet képezhet-e, vagy sem.
- 58 Végül a fellebbező azt állítja, hogy a Törvényszéknek a megtámadott ítélet 42. pontjában szereplő azon megállapítása, miszerint a vitatott védjegy olyan áruk értékesítését, illetve olyan szolgáltatások nyújtását teszi lehetővé e megjelölés égisze alatt, amelyeknek a minőségét Bajorország szövetségi tartomány ellenőrzi, nem azt valószínűsítő körülmény, hogy a „NEUSCHWANSTEIN” megjelölés megkülönböztető képességgel rendelkezik, hanem csupán védjegyként történő lajstromozásának egyik következménye.

- 59 A második jogalap második részében a fellebbező arra hivatkozik, hogy a Törvényszéknek figyelembe kellett volna vennie, legalább jelzésértékűként, a Bundesgerichtshof (szövetségi legfelsőbb bíróság, Németország) 2012. március 8-i azon végzését, amely a „NEUSCHWANSTEIN” megjelölés nemzeti védjegyként történő lajstromozásának érvénytelenségét állapította meg.
- 60 Az EUIPO és Bajorország szövetségi tartomány úgy véli, hogy a második jogalap első része elfogadhatatlan, a második jogalap második részét pedig mint megalapozatlant el kell utasítani.

A Bíróság álláspontja

- 61 Ami a második jogalap első részét illeti, hangsúlyozni kell, hogy még ha a fellebbezés megfogalmazása nem is világos e tekintetben, arra lehet következtetni, hogy a fellebbező érvelése lényegében abból áll, hogy azt állítja, a Törvényszék nem indokolta kellőképpen a vitatott védjegy megkülönböztető képességére vonatkozó értékelését.
- 62 Azzal, hogy azt rója fel a Törvényszéknek, hogy nem indokolta kellőképpen azt a megállapítását, miszerint a vitatott védjegy rendelkezik megkülönböztető képességgel, a fellebbező egy olyan jogkérdést vet fel, amelyre fellebbezés keretében hivatkozni lehet (2011. július 5-i Edwin kontra OHIM ítélet, C-263/09 P, EU:C:2011:452, 63. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 63 A Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint a Törvényszékre háruló indokolási kötelezettség szerint az indokolásból világosan és egyértelműen ki kell tűnnie a Törvényszék érvelésének, oly módon, hogy az érdekeltek megismerhessék az általa hozott határozat indokait, a Bíróság pedig gyakorolni tudja felülvizsgálati jogkörét (2013. január 24-i 3F kontra Bizottság ítélet, C-646/11 P, nem tették közzé, EU:C:2013:36, 63. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 64 E tekintetben hangsúlyozni kell, hogy a Törvényszék – miután a megtámadott ítélet 36–39. pontjában emlékeztetett a vitatott védjegy megkülönböztető képességének értékelése szempontjából releváns ítélkezési gyakorlatra – a megtámadott ítélet 41. pontjában úgy vélekedett, hogy az érintett áruk és szolgáltatások gyakori fogyasztási cikkek, anélkül hogy különbséget kellene tenni a tipikus ajándéktárgyak, valamint a mindennapi élet körébe tartozó szolgáltatások kategóriája között, amelyek mindössze a megnevezésüket illetően térnek el az idegenforgalmi tevékenységgel kapcsolatos ajándéktárgyakról és más szolgáltatásokról, hiszen e megnevezés nem csupán a kastélyt mint muzeális helyet jelöli, hanem magát a vitatott védjegyet is. A Törvényszék hozzátette, hogy az érintett árukat nem magának a kastélynak a területén gyártják, azokat csupán ott árusítják, és bár egyes szolgáltatások a kastély kezelése körébe tartoznak, nem mindegyiket ott helyben nyújtják.
- 65 A megtámadott ítélet 42. pontjában a Törvényszék úgy ítélte meg, hogy a vitatott védjegyet képező szóelem, amely azonos a kastély nevével, egy kitalált név, amelynek az értékesített áruk, illetve a kínált szolgáltatások tekintetében nincs semmiféle leíró jellege. A Törvényszék szerint ugyanis, tekintettel arra, hogy a „Neuschwanstein” név „újhatyúkövet” jelent, már a vitatott védjegynek az árusított árucikkeken, illetve a kínált szolgáltatások tekintetében való pusztán feltüntetése is lehetővé teszi ezen áruknak és szolgáltatásoknak a más értékesítési helyen vagy turisztikai célponton értékesített vagy kínált, szintén gyakori fogyasztási cikknek számító áruktól és szolgáltatásoktól való megkülönböztetését. A Törvényszék hozzátette, hogy a vitatott védjegy olyan áruk és szolgáltatások értékesítését teszi lehetővé e megnevezés égisze alatt, amelyek minőségét Bajorország szövetségi tartomány ellenőrzi, akár közvetlenül, akár közvetett formában, licencszerződések révén.
- 66 A megtámadott ítélet 43. pontjában a Törvényszék egyébként többek között úgy ítélte meg, hogy a vitatott védjegy, a megnevezés jellegénél fogva, az érintett vásárlóközönség szempontjából nézve nem csak arra alkalmas, hogy a kastély látogatására utaljon, hanem az érintett áruk és szolgáltatások

kereskedelmi származásának megkülönböztetésére is, és ebből e közönség azt a következtetést vonja le, hogy a vitatott védjeggyel jelölt áruk és szolgáltatások egészét Bajorország szövetségi tartomány ellenőrzése mellett gyártják, értékesítik vagy nyújtják, amely azok minőségéért felel.

- 67 A megtámadott ítélet 41–43. pontjából az derül ki, hogy a vitatott védjegy megkülönböztető képességének értékelésénél a Törvényszék megvizsgálta a védjegy árujegyzékébe tartozó árukat és szolgáltatásokat, és értékelte az említett védjegyet alkotó szóelemet, amely szerinte egy kitalált név, amely az érintett áruk és szolgáltatások tekintetében nem leíró jellegű.
- 68 E tekintetben hangsúlyozni kell, hogy a Törvényszék azon megállapítása, miszerint a vitatott védjegy nem az említett áruk és szolgáltatások földrajzi származását írja le, nem prejudikálja annak megkülönböztető képességét, viszont szükséges feltételét képezi annak, hogy valamely, megkülönböztető képességgel rendelkező védjegyet lajstromozni lehessen. Éppen a vitatott védjegy leíró jellegének hiánya miatt engedhető meg, hogy egy olyan entitás, mint Bajorország szövetségi tartomány, valamely olyan muzeális hely nevének európai uniós védjegyként történő lajstromozását kérmezze, amelynek ő a tulajdonosa, hiszen a 207/2009 rendelet ezt főszabály szerint nem tiltja. A Törvényszék érvelése tehát ezt illetően nem tekinthető körkörösnek, amint arra a főtanácsnok is rámutatott, indítványának 55. és 56. pontjában.
- 69 E körülményekre tekintettel azt kell megállapítani, hogy a vitatott védjegy megkülönböztető képességének a megtámadott ítélet 36. pontjában felidézett azon ítélkezési gyakorlatra figyelemmel elvégzett értékelése végeztével, miszerint valamely védjegy megkülönböztető képessége azt jelenti, hogy e védjegy alkalmas arra, hogy azokat az árukat és szolgáltatásokat, amelyek tekintetében a lajstromozást kérték, egy adott vállalkozástól származókként azonosítsa, a Törvényszék jogilag kellőképpen megindokolta az említett megkülönböztető képesség fennállását, annak megállapításával, hogy már az említett védjegynek az érintett árukon, illetve az érintett szolgáltatások kapcsán való pusztán feltüntetése is lehetővé teszi az érintett vásárlóközönség számára, hogy azokat megkülönböztesse a más értékesítési helyeken vagy turisztikai célpontokon kínált áruktól és szolgáltatásoktól.
- 70 Ugyanakkor, mivel a Törvényszéknek a megtámadott ítélet 42. pontjában szereplő azon állítása, miszerint a vitatott védjegy olyan áruk és szolgáltatások értékesítését teszi lehetővé e megnevezés égisze alatt, amelyek minőségét Bajorország szövetségi tartomány ellenőrizni tudja, redundáns indokot képez, úgy kell tekinteni, hogy a fellebbező ezen indok ellen irányuló érvelése hatástalan (2018. február 1-jei Kühne + Nagel International és társai kontra Bizottság ítélet, C-261/16 P, nem tették közzé, EU:C:2018:56, 69. pont; 2016. január 14-i Royal County of Berkshire Polo Club kontra OHIM végzés, C-278/15 P, nem tették közzé, EU:C:2016:20, 43. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 71 Ebből következik, hogy a második jogalap első részét – mint részben megalapozatlant, illetve mint részben hatástalant – el kell utasítani.
- 72 A második jogalap második részét illetően emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a fellebbezési tanácsoknak a megjelölések európai uniós védjegyként történő lajstromozására vonatkozó, a 207/2009 rendelet alapján meghozandó határozataik nem diszkrecionális jogkörben, hanem mérlegelést nem engedő hatáskörben hozott határozatok, olyannyira, hogy az említett fellebbezési tanácsok határozatainak a jogszerűségét kizárólag az uniós bíróság által értelmezett e rendelet alapján lehet megítélni (2012. január 19-i OHIM kontra Nike International ítélet, C-53/11 P, EU:C:2012:27, 57. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Egyébként, amint az a megtámadott ítélet 44. pontjából kiderül, az európai uniós védjegyszabályozás ugyanis szabályok együtteséből álló, sajátos célokat követő önálló rendszer, amelynek alkalmazása független a nemzeti rendszerektől (2013. december 12-i Rivella International kontra OHIM ítélet, C-445/12 P, EU:C:2013:826, 48. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 73 Ebből következik, hogy a Törvényszék nem volt köteles figyelembe venni a Bundesgerichtshof (szövetségi legfelsőbb bíróság) 2012. március 8-i végzését. Ennélfogva a második jogalap második részét mint megalapozatlant el kell utasítani.
- 74 A második jogalapot így teljes egészében el kell utasítani.

A harmadik jogalapról

A felek érvei

- 75 A 207/2009 rendelet 52. cikke (1) bekezdésének b) pontjára alapított harmadik jogalap két részből áll. A jogalap első részében a fellebbező először is azt állítja, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor a megtámadott ítélet 55. pontjában azt állapította meg, hogy az ügyiratokból nem az derül ki, hogy a vitatott védjegyet még a lajstromozása előtt egyedileg meghatározott áruk és szolgáltatások értékesítésére használták volna. Ugyanis, egyrészt ő az első fokon benyújtott keresetlevelének mellékletében számos olyan ajándéktárgyra vonatkozóan szolgáltatott példát, amelyen szerepel a „Neuschwanstein” felirat. Másrészt, Bajorország szövetségi tartományának mint a kastély tulajdonosának, aki „jelen van” a helyszínen, tudomása kell legyen az e megnevezést viselő ajándéktárgyak értékesítéséről.
- 76 Másodszor, a Törvényszék szerinte tévesen alkalmazta a jogot, amikor a megtámadott ítélet 57. pontjában úgy ítélte meg, hogy a Bajorország szövetségi tartomány által az N. nevű társaságnak címzett, 2008. június 12-i felszólító levél nem bizonyítja e tartomány azzal kapcsolatos rosszhiszeműségét a vitatott védjegy lajstromozása kapcsán, hogy harmadik feleket akart volna megakadályozni abban, hogy a „NEUSCHWANSTEIN” megjelölést használják. A fellebbező e tekintetben Bajorország szövetségi tartomány szóvivőjének azon nyilatkozatát idézi, amelye e szándékról tanúskodik.
- 77 Harmadik jogalapjának második részével a fellebbező arra hivatkozik, hogy a Törvényszék tévesen zárta ki a megtámadott ítélet 58. pontjában Bajorország szövetségi tartomány rosszhiszeműségét azzal az indokkal, hogy e tartomány a muzeális hely megőrzésének és fenntartásának célját kívánja megvalósítani. Úgy véli, hogy a 2009. június 11-i Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli ítélet (C-529/07, EU:C:2009:361), amelyre a Törvényszék hivatkozik, nem teszi lehetővé annak megállapítását, hogy a jogszerű cél kizárja a rosszhiszeműséget. Ez utóbbi értékelésének szerinte az e cél eléréséhez alkalmazott eszközökön kell alapulnia.
- 78 Az EUIPO és Bajorország szövetségi tartomány szerint a harmadik jogalap elfogadhatatlan, és azt mint megalapozatlant, mindenképpen el kell utasítani.

A Bíróság álláspontja

- 79 Ami a harmadik jogalap első részét illeti, hangsúlyozni kell, hogy a megtámadott ítélet 55. pontjában a Törvényszék többek között megállapította, hogy a fellebbező nem szolgáltatott olyan bizonyítékokat, amelyek alkalmasak lennének olyan objektív körülmények igazolására, amelyek szerint Bajorország szövetségi tartománynak tudomása lett volna arról, hogy a fellebbező, illetve más harmadik felek az érintett árukat és szolgáltatásokat kínálják. Az említett ítélet 57. pontjában a Törvényszék megvizsgálta a Bajorország szövetségi tartomány által az N. nevű társaságnak címzett, 2008. június 12-i felszólító levelet, és e tekintetben azt jegyezte meg, hogy a NEUSCHWANSTEIN nemzeti szóvédjegyet e társaság 2008. január 15-én jelentette be. Márpedig a Törvényszék kiemelte, hogy Bajorország szövetségi tartomány a NEUSCHWANSTEIN nemzeti védjegyet 2005. január 28-án jelentette be a Deutsches Patent- und Markenamt-nál (német szabadalmi és védjegyhivatal), amely azt 2005. október 4-én lajstromozta, az európai uniós ábrás védjegyet pedig 2003. július 11-én jelentette be az EUIPO-nál,

amely azt 2006. szeptember 14-én lajstromozta. A Törvényszék ennél fogva azt állapította meg, hogy az N. nevű társaság volt az, amelynek előzetesen tudomása kellett legyen Bajorország szövetségi tartomány védjegyeről, és nem fordítva, így tehát e tartomány nem lehetett rosszhiszemű e tekintetben.

- 80 Márpedig azt kell megállapítani, hogy a harmadik jogalap első részének alátámasztásaként előterjesztett érvelésével a fellebbező valójában a bizonyítékok azon értékelését vitatja, amelyet a Törvényszék a megtámadott ítélet 55. és 57. pontjában elvégzett, anélkül hogy azok elferdítésére hivatkozna.
- 81 E körülményekre tekintettel a jelen ítélet 29. pontjában felidézett ítélkezési gyakorlatnak megfelelően a harmadik jogalap első részét mint elfogadhatatlant el kell utasítani.
- 82 Ami a harmadik jogalap második részét illeti, azt kell megállapítani, hogy a fellebbező érvelése a 2009. június 11-i Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli ítélet (C-529/07, EU:C:2009:361) téves értelmezésén alapul.
- 83 Ebben az ítéletben ugyanis, amelyre a Törvényszék a megtámadott ítélet 58. pontjában hivatkozik, a Bíróság az európai uniós védjegy bejelentőjének a védjegybejelentés időpontjában fennálló szándékát illetően lényegében azt állapította meg, hogy még olyan esetben sem zárható ki, hogy a bejelentő a megjelölés lajstromoztatásával jogszerű célt kíván megvalósítani, amikor a megjelölést kizárólag a valamely hasonló megjelölést használó versenytárral szembeni tisztességtelen verseny céljából jelenti be. A Bíróság pontosította, hogy ez az eset áll fenn többek között olyankor, amikor a bejelentő a védjegybejelentés időpontjában tudja, hogy valamely, a piacon új szereplőként megjelenő harmadik fél megpróbál hasznot húzni az említett megjelölésből, lemásolva annak megjelenítését, ami arra készteti őt, hogy e megjelölést lajstromoztassa, annak érdekében, hogy megakadályozza annak ilyen használatát (2009. június 11-i Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli ítélet, C-529/07, EU:C:2009:361, 47–49. pont). Ennél fogva ezen ítéletből nem az következik, hogy a rosszhiszeműség értékelésének feltétlenül az e cél eléréséhez alkalmazott eszközökön kell alapulnia.
- 84 Következésképpen a harmadik jogalap második részét mint megalapozatlant, és ennek következtében a harmadik jogalapot el kell utasítani.
- 85 A fenti megfontolások összességére tekintettel a fellebbezést teljes egészében el kell utasítani.

A költségekről

- 86 A Bíróság eljárási szabályzata 184. cikkének (2) bekezdése értelmében, ha a fellebbezés megalapozatlan, a Bíróság határoz a költségekről. E szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése alapján, amelyet annak 184. cikkének (1) bekezdése értelmében a fellebbezési eljárásban is alkalmazni kell, a Bíróság a peresztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel az EUIPO és Bajorország szövetségi tartomány kérte a Bundesverband Souvenir – Geschenke – Ehrenpreise költségek viselésére való kötelezését, és ez utóbbi peresztes lett, őt kell kötelezni a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján a Bíróság (ötödik tanács) a következőképpen határozott:

1) A Bíróság a fellebbezést elutasítja.

2) A Bíróság a Bundesverband Souvenir – Geschenke – Ehrenpreise eV-t kötelezi a költségek viselésére.

Aláírások